

[Αρχική Σελίδα](#) > ... > [Προσφυγή Στη Δικαιοσύνη](#) > [Πού Και Πώς](#) > [Ποιας Χώρας Η Νομοθεσία Ισχύει;](#) > Northern Ireland

Ποιας χώρας η νομοθεσία ισχύει;

Βόρεια Ιρλανδία

Περιεχόμενο που
παρέχεται από

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Πηγές δικαίου

1.1 Εθνικοί κανόνες

Στη Βόρεια Ιρλανδία, οι κανόνες για το εφαρμοστέο δίκαιο απορρέουν κυρίως από τους κανονισμούς της ΕΕ με άμεση ισχύ. Όσον αφορά τις αστικές και εμπορικές υποθέσεις, οι κανονισμοί αυτοί είναι οι εξής:

- Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 593/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 2008, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές (Ρώμη I)· και
- Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 864/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 11ης Ιουλίου 2007 για το εφαρμοστέο δίκαιο στις εξωσυμβατικές ενοχές (Ρώμη II).

Ο νόμος του 1990 για τις συμβάσεις (εφαρμοστέο δίκαιο) [Contracts (Applicable Law) Act 1990] (ο οποίος θεσπίστηκε για την εφαρμογή της Σύμβασης της Ρώμης του 1980) εξακολουθεί να εφαρμόζεται σε σχέση με συμβάσεις που συνάφθηκαν πριν από τις 17 Δεκεμβρίου 2009 (ο κανονισμός Ρώμη I εφαρμόζεται σε συμβάσεις που συνάφθηκαν από αυτή την ημερομηνία και έπειτα).

Ο νόμος του 1995 για το ιδιωτικό διεθνές δίκαιο (διάφορες διατάξεις) [Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995] εφαρμόζεται μόνο σε υποθέσεις οι οποίες δεν καλύπτονται από τον κανονισμό Ρώμη II (ο κανονισμός αυτός εφαρμόζεται μόνο σε υποθέσεις όπου η ζημία επήλθε μετά τις 11 Ιανουαρίου 2009).

Οι παραδοσιακοί κανόνες του κοινοδικαίου (common law) εξακολουθούν να εφαρμόζονται για τις αδικοπραξίες που συνίστανται σε δυσφήμιση, καθώς και σε υποθέσεις κληρονομικού και εμπράγματος δικαίου.

Στις υποθέσεις οικογενειακού δικαίου, οι κανόνες με τους οποίους προσδιορίζεται το εφαρμοστέο δίκαιο πηγάζουν γενικά από το κοινοδίκαιο, με ορισμένες εξαιρέσεις. Στις υποθέσεις οικογενειακού δικαίου εφαρμόζεται κατά κανόνα το δίκαιο της Βόρειας Ιρλανδίας, με την επιφύλαξη περιορισμένων εξαιρέσεων του κοινοδικαίου (π.χ. σε σχέση με την ακυρότητα του γάμου) ή σε τυπικό νόμο (π.χ. όσον αφορά τη διατροφή, δυνάμει του νόμου του 1920 για τις διαταγές διατροφής (διατάξεις για την εκτέλεση) [Maintenance Orders (Facilities for Enforcement) Act 1920] και του νόμου του 1972 για τις διαταγές διατροφής (αμοιβαία εκτέλεση) [Maintenance Orders (Reciprocal Enforcement) Act 1972]. Στις διαφορές γονικής μέριμνας και τις υποθέσεις που αφορούν μέτρα προστασίας του παιδιού, οι οποίες καλύπτονται από τον κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 2201/2003 και τη Σύμβαση της Χάγης της 19ης Οκτωβρίου 1996, εφαρμόζονται οι κανονισμοί του 2010 για τη γονική μέριμνα και τα μέτρα προστασίας του παιδιού (διεθνείς υποχρεώσεις) (Αγγλία και Ουαλία και Βόρεια Ιρλανδία) {Parental Responsibility and Measures for the Protection of Children [International Obligations (England and Wales and Northern Ireland)] Regulations 2010}, καθώς και το άρθρο 15 της Σύμβασης του 1996, που προβλέπουν τους κανόνες για τον προσδιορισμό του εφαρμοστέου δικαίου αντίστοιχα, και βάσει των οποίων εφαρμοστέο σε αυτές τις υποθέσεις είναι το δίκαιο της Βόρειας Ιρλανδίας με την επιφύλαξη περιορισμένων εξαιρέσεων.

1.2 Πολυμερείς διεθνείς συμβάσεις

- Σύμβαση της Χάγης του 1961 για τις συγκρούσεις νόμων που αφορούν τον τύπο διατάξεων διαθήκης
- Σύμβαση της Ρώμης του 1980 σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές (όπως προαναφέρθηκε, ο κανονισμός Ρώμη I εφαρμόζεται όσον αφορά τις συμβάσεις που καταρτίζονται από τις 17 Δεκεμβρίου 2009 και έπειτα).
- Σύμβαση της Χάγης του 1985 για το εφαρμοστέο δίκαιο στα εμπιστεύματα και την αναγνώρισή τους.

1.3 Κύριες διμερείς συμβάσεις

Δεν γνωρίζουμε διμερή σύμβαση η οποία να περιέχει διατάξεις σχετικά με τη σύγκρουση νόμων και στην οποία να είναι συμβαλλόμενο μέρος το Ηνωμένο Βασίλειο.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι, παρόλο που οι συμβάσεις που παρατίθενται στο σημείο 1.2 ανωτέρω επιτρέπουν σε ένα κράτος να εφαρμόζει άλλο καθεστώς σύγκρουσης νόμων στις «εδαφικές ενότητές» του, το Ηνωμένο Βασίλειο έχει επιλέξει να μην το πράττει. Κατά συνέπεια, οι συμβάσεις που παρατίθενται στο σημείο 1.2 εφαρμόζονται στις συγκρούσεις νόμων μεταξύ των έννομων τάξεων του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και των διεθνών συγκρούσεων νόμων και η Βόρεια Ιρλανδία θεωρείται αλλοδαπή έννομη τάξη ως προς την Αγγλία, την Ουαλία και τη Σκωτία.

2 Εφαρμογή των κανονων που διεπουν τη σύγκρουση των νομων

2.1 Υποχρέωση του δικαστή να εφαρμόζει τους κανόνες σχετικά με τη σύγκρουση νόμων αυτεπαγγέλτως

Κατά κανόνα, οι κανόνες σύγκρουσης νόμων εφαρμόζονται μόνον εφόσον τουλάχιστον ένα από τα διάδικα μέρη ζητήσει την εφαρμογή τους. Εάν δεν ζητηθεί η εφαρμογή τους από τους διαδίκους, ή εάν δεν υπάρχουν ικανοποιητικά αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με το περιεχόμενο του αλλοδαπού δικαίου, κατά κανόνα ο δικαστής εφαρμόζει το δίκαιο της Βόρειας Ιρλανδίας στο υπό κρίση ζήτημα. Ο κανόνας αυτός αφορά την απόδειξη και τα δικονομικά ζητήματα, συνεπώς δεν επηρεάζεται από τους κανονισμούς της ΕΕ.

2.2 Παραπομπή

Οι κανονισμοί της ΕΕ αποκλείουν την εφαρμογή της αρχής της παραπομπής (*renvoi*) στις περιπτώσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των κανόνων σύγκρουσης νόμων της ΕΕ, ενώ αυτή ήταν η κρατούσα άποψη και στο πλαίσιο του νόμου του 1995 για το ιδιωτικό διεθνές δίκαιο (διάφορες διατάξεις) και του νόμου του 1990 για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβάσεις. Συνεπώς, εάν ο κανόνας σύγκρουσης νόμων της Βόρειας Ιρλανδίας υποδεικνύει, για παράδειγμα, το γαλλικό δίκαιο ως εφαρμοστέο, θα εφαρμοστεί το γαλλικό εσωτερικό δίκαιο, ακόμη και αν το γαλλικό δικαστήριο θα εφαρμόζε το δίκαιο άλλης χώρας. Ένα επιχείρημα που προβάλλεται για τον αποκλεισμό της παραπομπής σε αυτούς τους τομείς είναι ότι, σε περίπτωση εφαρμογής του μηχανισμού της παραπομπής, θα διαταρασσόταν η εφαρμογή των σύνθετων κανόνων που προβλέπονται σε τυπικούς νόμους.

Ο ρόλος της παραπομπής στους υπόλοιπους τομείς είναι πλέον σχετικά περιορισμένος, ενώ σε ορισμένες περιπτώσεις δεν είναι απολύτως σαφής. Μπορεί να λεχθεί ότι η παραπομπή εφαρμόζεται στην περίπτωση διαφορών που αφορούν ακίνητα που βρίσκονται στο εξωτερικό, στις οποίες, σύμφωνα με το δίκαιο της Βόρειας Ιρλανδίας, εφαρμόζεται το δίκαιο της τοποθεσίας του πράγματος (*lex situs*). Σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι επιθυμητό, από πρακτική άποψη, να εφαρμόζεται το δίκαιο της χώρας του δικαστηρίου του τόπου του οποίου βρίσκεται το ακίνητο, ώστε να αυξηθούν οι πιθανότητες να είναι ισχυρή τυχόν απόφαση δικαστηρίου που θα εκδοθεί σε σχέση με το ακίνητο. Από τη νομολογία των πρωτοβάθμιων δικαστηρίων προκύπτει ότι όσον αφορά την ενσώματη κινητή περιουσία που βρίσκεται στο εξωτερικό, η αναφορά στη *lex situs* δεν περιλαμβάνει την παραπομπή. Θα πρέπει πάντως να σημειωθεί ότι σε πολλές περιπτώσεις, η απόδειξη του περιεχομένου των αλλοδαπών κανόνων σύγκρουσης νόμων είναι δαπανηρή και οι διάδικοι συνήθως επιλέγουν να μην επιδιώξουν την εφαρμογή τους (βλ. 2.1 ανωτέρω).

2.3 Μεταβολή του συνδυαστικού στοιχείου

Το θέμα αυτό αντιμετωπίζεται με τον προσδιορισμό, στο πλαίσιο κάθε κανόνα σύγκρουσης νόμων, του χρόνου

κατά τον οποίο προσδιορίζεται το συνδετικό στοιχείο. Για παράδειγμα, στην περίπτωση μεταβίβασης κινητών πραγμάτων, το εκάστοτε εφαρμοστέο δίκαιο είναι το δίκαιο του τόπου στον οποίο βρίσκεται το επίμαχο κινητό πράγμα κατά τον χρόνο της μεταβίβασης.

2.4 Εξαιρέσεις από την κανονική εφαρμογή των κανόνων σχετικά με τη σύγκρουση νόμων

Σύμφωνα με τους παραδοσιακούς κανόνες, τα δικαστήρια της Βόρειας Ιρλανδίας μπορούν να αρνηθούν να εφαρμόσουν το δίκαιο οποιασδήποτε χώρας ή εδάφους που αντίκειται στη δημόσια τάξη. Η δημόσια τάξη διαμορφώνεται με βάση τις διεθνείς υποχρεώσεις του Ηνωμένου Βασιλείου, και ιδίως αυτές που απορρέουν από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Επιπλέον οι κανονισμοί Ρώμη I και Ρώμη II προβλέπουν αμφότεροι την εφαρμογή των υπερισχυουσών διατάξεων αναγκαστικού δικαίου της χώρας του δικάζοντος δικαστή, *ανεξαρτήτως του δικαίου που κατά τα άλλα είναι εφαρμοστέο στη σύμβαση*. Κανόνες τέτοιου είδους απαντούν στους τομείς του δικαίου του καταναλωτή και της απασχόλησης, ή σε νομοθετήματα που συμπληρώνουν διεθνείς συμβάσεις.

2.5 Απόδειξη αλλοδαπού δικαίου

Το περιεχόμενο του δικαίου οποιασδήποτε χώρας ή εδάφους εκτός της Βόρειας Ιρλανδίας αποδεικνύεται από τα μέρη σαν να επρόκειτο για πραγματικό περιστατικό. Ωστόσο, εναπόκειται στον δικαστή να καθορίσει την επίδραση των αποδεικτικών στοιχείων που παρέχονται σε σχέση με το εν λόγω δίκαιο.

Σε διαδικασία ενώπιον δικαστηρίου της Βόρειας Ιρλανδίας, πρόσωπο το οποίο διαθέτει τα κατάλληλα προσόντα λόγω των γνώσεων ή της πείρας του, είναι αρμόδιο να γνωμοδοτήσει ως πραγματογνώμονας σχετικά με το δίκαιο οποιασδήποτε χώρας ή εδάφους εκτός της Βόρειας Ιρλανδίας, ανεξάρτητα από το αν έχει ενεργήσει ή έχει δικαίωμα να ενεργεί ως νομικός στην εν λόγω χώρα ή επικράτεια.

Σε ορισμένες περιπτώσεις, το δικαστήριο της Βόρειας Ιρλανδίας μπορεί να λάβει υπόψη προγενέστερη απόφαση ή πόρισμα αγγλικού δικαστηρίου όσον αφορά το δίκαιο οποιασδήποτε χώρας ή εδάφους εκτός της Βόρειας Ιρλανδίας. Η έγγραφη κοινοποίηση ότι ο διάδικος προτίθεται να επικαλεστεί την προγενέστερη απόφαση πρέπει να επιδίδεται σε καθέναν από τους άλλους διαδίκους ή τους δικηγόρους αυτών.

3 Κανόνες σύγκρουσης νομών

3.1 Συμβατικές ενοχές και δικαιοπραξίες

Σε όλες τις υποθέσεις που αφορούν συμβατικές ενοχές και οι οποίες εμπεριέχουν σύγκρουση νόμων, εφαρμόζεται άμεσα ο κανονισμός Ρώμη I. Οι κανόνες σύγκρουσης νόμων του κανονισμού Ρώμη I μπορούν επίσης να τύχουν εφαρμογής σε διαφορές που άπτονται σχέσεων τις οποίες το δίκαιο της Βόρειας Ιρλανδίας δεν θα αναγνώριζε ως συμβατικές (π.χ. σε περιπτώσεις στις οποίες η σύμβαση καταρτίζεται χωρίς την παροχή ανταλλάγματος, π.χ. συμβάσεις δωρεάς).

Τα δικονομικά ζητήματα ρυθμίζονται από το δίκαιο του δικάζοντος δικαστή. Συνεπώς, ο υπολογισμός της αποζημίωσης (όχι όμως οι κατηγορίες της ζημίας), καθώς και τα αποδεικτικά μέσα ρυθμίζονται από το δίκαιο του δικάζοντος δικαστή. Οι προθεσμίες παραγραφής αποτελούν ζήτημα του ουσιαστικού δικαίου, ως εκ τούτου, στην περίπτωση των συμβατικών ενοχών, καθορίζονται σύμφωνα με το δίκαιο που προσδιορίζεται ως εφαρμοστέο με βάση τον κανονισμό.

Σε περιπτώσεις όπου το δίκαιο είχε επιλεγεί ρητώς από τα μέρη, ή η επιλογή του δικαίου μπορεί να συναχθεί με εύλογη βεβαιότητα, εφαρμόζεται το δίκαιο που επελέγη. Η επιλογή του δικαίου μπορεί να συναχθεί με εύλογη βεβαιότητα σε περιπτώσεις στις οποίες η σύμβαση έχει περιβληθεί τυποποιημένη μορφή η οποία διέπεται από συγκεκριμένο δίκαιο ή μπορεί να προκύπτει από προηγούμενες συναλλαγές μεταξύ των μερών. Σε περιπτώσεις στις οποίες υπάρχει συμφωνία για την επιλογή δικαστηρίου, το στοιχείο αυτό αρκεί για να συναχθεί ότι τα μέρη επιθυμούσαν την εφαρμογή του δικαίου της χώρας του δικαστηρίου αυτού, αν και αυτό δεν ισχύει πάντοτε. Στην περίπτωση συμφωνίας διαιτησίας, αν έχουν καθοριστεί τα κριτήρια επιλογής των διαιτητών, είναι ευκολότερη η εξαγωγή συμπεράσματος σχετικά με την επιλογή του εφαρμοστέου δικαίου, εάν όμως ο ορισμός των διαιτητών γίνεται διά παραπομπής στους κανονισμούς διεθνούς οργάνου, υπάρχουν πολύ λιγότερες πιθανότητες να συναχθεί με εύλογη βεβαιότητα η επιλογή του εφαρμοστέου δικαίου.

Η ελευθερία επιλογής υπόκειται σε διάφορους περιορισμούς. Πρώτον, στις συμβάσεις καταναλωτών και στις συμβάσεις εργασίας, η επιλογή του εφαρμοστέου δικαίου δεν μπορεί να στερεί τον καταναλωτή ή τον εργαζόμενο από την προστασία των κανόνων αναγκαστικού δικαίου τους οποίους προβλέπει το δίκαιο το οποίο θα ήταν εφαρμοστέο στην υπόθεση ελλείψει ρητής επιλογής εφαρμοστέου δικαίου. Δεύτερον, όταν όλα τα στοιχεία της υπόθεσης συνδέονται με μία χώρα, η επιλογή διαφορετικού δικαίου δεν μπορεί να αναιρέσει την ισχύ των κανόνων αναγκαστικού δικαίου αυτής της χώρας. Υπάρχουν επίσης κανόνες για την προστασία των καταναλωτών σε σχέση με τις συμβάσεις ασφάλισης. Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι σε περιπτώσεις διαφωνίας σχετικά με την ισχύ της επιλογής —για παράδειγμα, όταν προβάλλεται ισχυρισμός περί εξαναγκασμού— το ερώτημα αν η επιλογή αυτή είναι ισχυρή καθορίζεται με βάση το «υποθετικό» εφαρμοστέο δίκαιο (δηλαδή το δίκαιο που θα εφαρμοζόταν στη σύμβαση αν η επιλογή ήταν έγκυρη), εκτός εάν αυτό δεν θα ήταν εύλογο (οπότε, σε αυτή την περίπτωση, εφαρμόζεται το δίκαιο της συνήθους διαμονής του μέρους που ισχυρίζεται ότι δεν είχε συναινέσει).

Στις περιπτώσεις στις οποίες δεν υπάρχει ρητή επιλογή δικαίου ή που αυτό δεν μπορεί να συναχθεί με εύλογη βεβαιότητα, ο κανονισμός «Ρώμη Ι» προβλέπει ειδικούς κανόνες, ανάλογα με το είδος της σύμβασης. Ωστόσο, όταν οι κανόνες αυτοί είναι ασαφείς, το δίκαιο θα είναι κατά κανόνα το δίκαιο της συνήθους διαμονής του μέρους που οφείλει να εκπληρώσει τη χαρακτηριστική παροχή. Το μέρος που οφείλει να εκπληρώσει τη χαρακτηριστική παροχή δεν είναι πάντοτε εύκολο να προσδιοριστεί, ωστόσο συνήθως είναι το μέρος που δεν πραγματοποιεί πληρωμή για το εμπόρευμα ή την υπηρεσία (π.χ. το μέρος που εκπληρώνει τη χαρακτηριστική παροχή είναι ο πωλητής προϊόντος, ο δανειστής στο πλαίσιο τραπεζικής συναλλαγής, ο εγγυητής σε σύμβαση εγγύησης). Το τεκμήριο αυτό μπορεί να ανατραπεί υπέρ του δικαίου της χώρας με την οποία η σύμβαση συνδέεται στενότερα.

3.2 Εξωσυμβατικές ενοχές

Όσον αφορά τις εξωσυμβατικές ενοχές, στις περισσότερες περιπτώσεις εφαρμόζεται ο κανονισμός Ρώμη II. Ο νόμος του 1995 για το ιδιωτικό διεθνές δίκαιο (διάφορες διατάξεις) εφαρμόζεται μόνο σε ενοχές εξ αδικοπραξίας που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού, ενώ η δυσφήμιση εξακολουθεί να διέπεται από το κοινοδίκαιο (βλ. κατωτέρω).

Οι προθεσμίες παραγραφής καθορίζονται επίσης βάσει του εφαρμοστέου δικαίου.

Σύμφωνα με τον κανονισμό Ρώμη II, ο γενικός κανόνας είναι ότι εφαρμόζεται το δίκαιο του τόπου στον οποίο επέρχεται η ζημία. Προβλέπονται επίσης ειδικοί κανόνες για τον προσδιορισμό του εφαρμοστέου δικαίου για ορισμένα είδη εξωσυμβατικών ενοχών, συμπεριλαμβανομένων όσων απορρέουν από ζημία λόγω ελαττωματικού προϊόντος, πράξεις αθέμιτου ανταγωνισμού, περιβαλλοντική ζημία ή προσβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας. Σύμφωνα με τον κανονισμό, τα μέρη έχουν επίσης τη δυνατότητα να επιλέξουν το εφαρμοστέο δίκαιο υπό ορισμένες περιστάσεις, ωστόσο δεν μπορεί να γίνει χρήση αυτής της διάταξης με σκοπό να αποφευχθεί η εφαρμογή δεσμευτικών κανόνων της ΕΕ ή εθνικού δικαίου. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι η αποτίμηση της ζημίας αποτελεί ζήτημα που ρυθμίζεται από το εφαρμοστέο δίκαιο.

Όπως σημειώθηκε ανωτέρω, η δυσφήμιση (η οποία περιλαμβάνει τη συκοφαντική δυσφήμιση με την οποία τίθεται σε αμφισβήτηση το κύρος τίτλου ιδιοκτησίας ή η ποιότητα αγαθών, και γενικά τις εκ προθέσεως ψευδείς δηλώσεις με σκοπό την πρόκληση βλάβης, καθώς και κάθε αγωγή δυνάμει αλλοδαπού δικαίου που «αντιστοιχεί ή είναι παρόμοιας φύσης με [τέτοιου είδους] αγωγή») διέπεται από το κοινοδίκαιο. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, εφαρμόζεται ο κανόνας της «διπλής εναγωγής»: η αξίωση από αδικοπραξία είναι αγωγή στη Βόρεια Ιρλανδία μόνον εφόσον είναι δυνατή η άσκηση αγωγής για την εν λόγω αδικοπραξία κατά το αλλοδαπό δίκαιο της έννομης τάξης στην οποία τελέστηκε η πράξη (συνήθως δημοσίευση) και εφόσον θα ήταν δυνατή η άσκηση αγωγής με βάση το δίκαιο της Βόρειας Ιρλανδίας, εάν η πράξη είχε τελεστεί στη Βόρεια Ιρλανδία. Ωστόσο, ο κανόνας αυτός υπόκειται σε μία εξαίρεση: αν μια άλλη χώρα εμφανίζει ισχυρότερο δεσμό με την πράξη και τα μέρη, τότε εφαρμόζεται το δίκαιο αυτής της χώρας. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι υπάρχει μεγάλη ασάφεια σε σχέση με αυτό το ζήτημα.

Όσον αφορά τη διαχείριση των εμπιστευμάτων, ο προσδιορισμός του εφαρμοστέου δικαίου ρυθμίζεται από τον νόμο του 1987 για την αναγνώριση εμπιστευμάτων (Recognition of Trusts Act 1987), ο οποίος συμπληρώνει τη Σύμβαση της Χάγης για το εφαρμοστέο δίκαιο στα εμπιστεύματα. Ο νόμος αυτός προβλέπει ότι το εφαρμοστέο δίκαιο επιλέγεται από τον ιδρυτή ειδάλλως εφαρμοστέο είναι το δίκαιο με το οποίο το εμπιστεύμα συνδέεται στενότερα. Το δίκαιο αυτό διέπει το κύρος του εμπιστεύματος, την ερμηνεία του, τα έννομα αποτελέσματα και τη διαχείρισή του.

3.3 Προσωπική κατάσταση, ζητήματα που συνδέονται με την οικογενειακή κατάσταση (επώνυμο, κατοικία, ικανότητα)

Όσον αφορά τα τέκνα εντός γάμου, η κατοικία του τέκνου (η «κατοικία καταγωγής») είναι αυτή της κατοικίας του πατέρα κατά τον χρόνο της γέννησης του τέκνου. Εάν το τέκνο έχει γεννηθεί εκτός γάμου ή εάν ο πατέρας του δεν βρίσκεται εν ζωή κατά τον χρόνο της γέννησης, ο τόπος κατοικίας του τέκνου είναι αυτός της μητέρας του. Ο κανόνας αυτός ισχύει έως ότου το τέκνο συμπληρώσει το 16ο έτος της ηλικίας του (το οποίο σημαίνει ότι έως ότου συμπληρωθεί αυτή η ηλικία, η κατοικία του τέκνου αλλάζει ανάλογα με την κατοικία του πατέρα ή της μητέρας αντίστοιχα).

Για τα πρόσωπα ηλικίας 16 ετών και άνω, εξακολουθεί να ισχύει η «κατοικία καταγωγής», εκτός αν ορίσουν άλλον τόπο κατοικίας της επιλογής τους. Προκειμένου να ορίσει τόπο κατοικίας, ένα πρόσωπο πρέπει να κατοικεί στον οικείο τόπο, με την πρόθεση να ζήσει εκεί επ' αόριστον ή μόνιμα. Εάν κάποια από τις δύο προϋποθέσεις παύσει να ισχύει, δεν ισχύει πλέον η κατοικία επιλογής και ισχύει η κατοικία καταγωγής.

Η κατοικία της συζύγου δεν καθορίζεται πλέον σε συνάρτηση με τον τόπο κατοικίας του συζύγου της, αλλά ανεξάρτητα από αυτόν.

Η ικανότητα του ατόμου να είναι υποκείμενο υποχρεώσεων (π.χ. να καταρτίζει δικαιοπραξίες, να συντάσσει διαθήκη, να συνάπτει γάμο) καθορίζεται με βάση τους κανόνες που διέπουν τον κάθε τομέα, και οι οποίοι εξετάζονται στις αντίστοιχες ενότητες.

3.4 Θεμελίωση νομικής σχέσης μεταξύ γονέα και τέκνου, συμπεριλαμβανομένης της υιοθεσίας

Οι ευθύνες του γονέα ανηλίκου (ηλικίας κάτω των 18 ετών) καθορίζονται από το δίκαιο της Βόρειας Ιρλανδίας σε περιπτώσεις όπου τα δικαστήρια της Βόρειας Ιρλανδίας έχουν δικαιοδοσία, ακόμη και αν το παιδί διαμένει στο εξωτερικό και έχει αλλοδαπή ιθαγένεια. Ωστόσο, το δικαστήριο της Βόρειας Ιρλανδίας θα έχει δικαιοδοσία —σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 2201/2003— μόνον όταν το παιδί είναι κάτοικος Βόρειας Ιρλανδίας ή εάν το παιδί βρίσκεται σε άλλο κράτος μέλος και εφόσον τουλάχιστον ένας από τους συζύγους έχει τη γονική μέριμνα και η διεθνής δικαιοδοσία έχει γίνει δεκτή από τον/την σύζυγο.

Ένα τέκνο είναι νόμιμο εάν έχει εντός νόμιμου γάμου, ανεξαρτήτως από τον τόπο στον οποίο γεννήθηκε, ή εάν το τέκνο αυτό ήταν νόμιμο δυνάμει του δικαίου του τόπου κατοικίας καθενός από τους γονείς κατά τη στιγμή της γέννησής του.

Δικαστήριο της Βόρειας Ιρλανδίας εφαρμόζει τη νομοθεσία της Βόρειας Ιρλανδίας για να ορίσει κηδεμόνα για το παιδί εάν έχει δικαιοδοσία (την οποία έχει όταν ο αιτών είναι Βρετανός υπήκοος ή έχει τη συνήθη διαμονή του ή βρίσκεται στη Βόρεια Ιρλανδία).

Δικαστήριο της Βόρειας Ιρλανδίας εφαρμόζει τη νομοθεσία της Βόρειας Ιρλανδίας σε υποθέσεις υιοθεσίας όταν έχει δικαιοδοσία (την οποία διαθέτει όταν ο αιτών έχει την κατοικία του στη Βόρεια Ιρλανδία κατά τον χρόνο υποβολής της αίτησης, αλλά το δικαστήριο εξετάζει επίσης την πιθανότητα να αναγνωριστεί η απόφασή του στο εξωτερικό όταν αυτό είναι σχετικό με την άσκηση της δικαιοδοσίας του). Το αποτέλεσμα μιας τέτοιας απόφασης είναι η αφαίρεση της μέριμνας από τους υφιστάμενους γονείς προς τους θετούς γονείς.

3.5 Γάμος, ελεύθερη συμβίωση, συγκατοίκηση, άλλες σχέσεις συμβίωσης, διαζύγιο, δικαστικός χωρισμός, υποχρεώσεις διατροφής

Το κύρος ενός γάμου διέπεται από το δίκαιο του τόπου τέλεσης του γάμου. Το δίκαιο αυτό διέπει το κύρος της τελετής και διαφόρων στοιχείων αυτής π.χ. αν πρέπει να χρησιμοποιηθούν συγκεκριμένες εκφράσεις, αν η τελετή πρέπει να λάβει χώρα σε συγκεκριμένο κτίριο, αν απαιτείται γονική συναίνεση ή αν ο γάμος μπορεί να τελεστεί δια πληρεξουσίου. Ο κανόνας αυτός έχει ορισμένες περιορισμένες εξαιρέσεις: ιδίως, εάν είναι αδύνατη η χρήση του τοπικού τύπου του γάμου. Επίσης, ισχύουν ειδικοί κανόνες για τα μέλη των ενόπλων δυνάμεων που υπηρετούν σε ξένη χώρα, εκτός της Κοινοπολιτείας.

Η ικανότητα ενός προσώπου για τη σύναψη γάμου καθορίζεται με βάση τον τόπο όπου το πρόσωπο αυτό είχε την κατοικία του κατά το χρονικό διάστημα αμέσως πριν από τον γάμο. Το δίκαιο του τόπου αυτού διέπει ζητήματα όπως η συναίνεση των γονέων, οι προϋποθέσεις που αφορούν την ηλικία και ο βαθμός συγγένειας έως τον οποίο υφίσταται κώλυμα για τη σύναψη γάμου. Όσον αφορά ειδικά την ηλικία, ο γάμος δεν είναι έγκυρος

εάν οποιοδήποτε από τα δύο μέρη, εφόσον είναι κάτοικος Βόρειας Ιρλανδίας, δεν είχε συμπληρώσει το 16ο έτος της ηλικίας του κατά τον χρόνο τέλεσης του γάμου.

Το δίκαιο της Βόρειας Ιρλανδίας δεν προβλέπει γάμο μεταξύ προσώπων του ίδιου φύλου. Ωστόσο, σύμφωνα με το ίδιο δίκαιο, οι ενώσεις προσώπων του ίδιου φύλου μπορούν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να αντιμετωπίζονται ως σχέσεις που διέπονται από σύμφωνο συμβίωσης.

Όσον αφορά το διαζύγιο, τα δικαστήρια της Βόρειας Ιρλανδίας είναι αρμόδια να επιλαμβάνονται των διαδικασιών διαζυγίου δυνάμει του κανονισμού αριθ. 2201/2003 του Συμβουλίου. Εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: οι σύζυγοι έχουν τη συνήθη διαμονή τους ή την κατοικία τους στη Βόρεια Ιρλανδία, οι σύζυγοι είχαν τη συνήθη διαμονή τους στη Βόρεια Ιρλανδία και ένας από αυτούς εξακολουθεί να διαμένει εκεί, ο εναγόμενος έχει τη συνήθη διαμονή του στη Βόρεια Ιρλανδία, ο αιτών κατοικούσε στη Βόρεια Ιρλανδία τουλάχιστον ένα έτος πριν από την ημερομηνία της αίτησης (ή έξι μήνες εάν ο αιτών είναι υπήκοος κράτους μέλους). Εάν δεν πληρούνται καμία από αυτές τις προϋποθέσεις και κανένα άλλο κράτος μέλος δεν έχει δικαιοδοσία, το εθνικό δίκαιο απονέμει διεθνή δικαιοδοσία στα δικαστήρια της Βόρειας Ιρλανδίας, εάν τουλάχιστον ένας από τους διαδίκους την κατοικία του στη Βόρεια Ιρλανδία κατά τον χρόνο κίνησης της διαδικασίας διαζυγίου. Εάν δικαστήριο της Βόρειας Ιρλανδίας έχει δικαιοδοσία να εφαρμόσει στη διαδικασία διαζυγίου το δίκαιο της Βόρειας Ιρλανδίας. Σε διαδικασίες ακύρωσης, εφαρμόζονται τα δίκαια που προαναφέρθηκαν (δίκαιο του τόπου τέλεσης του γάμου ή δίκαιο του τόπου κατοικίας του διαδίκου), ανάλογα με τον λόγο ακύρωσης. Διαζύγιο που έχει εκδοθεί στην αλλοδαπή αναγνωρίζεται εάν, κατά τον χρόνο της αλλοδαπής διαδικασίας, ένας από τους διαδίκους είχε την ιθαγένεια της οικείας χώρας ή εάν ο διάδικος αυτός είχε τη συνήθη ή τη μόνιμη κατοικία του στην οικεία χώρα.

Σε ό,τι αφορά τις υποχρεώσεις διατροφής, το Ηνωμένο Βασίλειο δεσμεύεται από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 4/2009 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2008, για τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων και τη συνεργασία σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής. Δικαστήριο στη Βόρεια Ιρλανδία θα έχει δικαιοδοσία εάν έχει δικαιοδοσία για το διαζύγιο ή, εάν το διαζύγιο εκδόθηκε στο πλαίσιο αλλοδαπής διαδικασίας, όταν ένας από τους διαδίκους έχει την κατοικία του στη Βόρεια Ιρλανδία κατά τη στιγμή του αλλοδαπού διαζυγίου ή είχε τη συνήθη διαμονή του στη Βόρεια Ιρλανδία για ένα έτος μέχρι την ημερομηνία αυτή, ή εάν ο ένας διάδικος έχει έννομο συμφέρον επί πρώην συζυγικής κατοικίας που βρίσκεται στη Βόρεια Ιρλανδία. Στις περιπτώσεις αυτές εφαρμόζεται το δίκαιο της Βόρειας Ιρλανδίας.

3.6 Περιουσιακές σχέσεις των συζύγων

Ελλείψει γαμικού συμφώνου ή σύμβασης ρύθμισης των περιουσιακών σχέσεων των συζύγων, τα δικαιώματα του καθενός από τους δύο συζύγους στην κινητή περιουσία του άλλου (είτε αποκτήθηκαν πριν από το γάμο είτε στη διάρκειά του) καθορίζονται από το δίκαιο του τόπου της συζυγικής κατοικίας. Αν οι τόποι κατοικίας του συζύγου και της συζύγου συμπίπτουν, αυτός είναι ο τόπος κατοικίας του ζεύγους. Αν οι τόποι κατοικίας δεν συμπίπτουν, τα εν λόγω δικαιώματα καθορίζονται με βάση το δίκαιο με το οποίο οι διάδικοι και ο γάμος έχουν το στενότερο δεσμό. Οι προθέσεις των δύο μερών κατά τη στιγμή του γάμου έχουν σημασία μόνον εάν υποδηλώνουν την επιλογή δικαίου. Ο ίδιος κανόνας είναι πιθανό να ισχύει όσον αφορά την ακίνητη περιουσία.

Εάν υπάρχει γαμικό σύμφωνο ή σύμβαση ρύθμισης των περιουσιακών σχέσεων των συζύγων, εφαρμόζεται το δίκαιο που διέπει το σύμφωνο ή τη σύμβαση: αυτό είναι το δίκαιο της συζυγικής κατοικίας, εάν δεν υπάρχουν άλλες ενδείξεις σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο.

3.7 Διαθήκες και κληρονομική διαδοχή

Σε περιπτώσεις εξ αδιαθέτου διαδοχής (δηλ. στην περίπτωση που δεν υπάρχει διαθήκη), εφαρμόζεται το δίκαιο του τόπου κατοικίας του κληρονομούμενου κατά τον χρόνο του θανάτου, όσον αφορά την διανομή της κινητής του περιουσίας ως προς τη διανομή της ακίνητης περιουσίας, εφαρμόζεται το δίκαιο του τόπου του ακινήτου (*lex situs*).

Στις περιπτώσεις όπου υπάρχει διαθήκη (εκ διαθήκης διαδοχή), η ικανότητα του διαθέτη να συντάξει διαθήκη καθορίζεται με βάση το δίκαιο του τόπου κατοικίας του κατά την ημερομηνία σύνταξης της διαθήκης. Κληρονόμος έχει την ικανότητα να κληρονομήσει κινητή περιουσία εφόσον έχει τη σχετική ικανότητα σύμφωνα με το δίκαιο του τόπου κατοικίας του ή σύμφωνα με το δίκαιο του τόπου κατοικίας του κληρονομούμενου. Δεν υπάρχει συγκεκριμένη κοινώς παραδεδεγμένη άποψη σχετικά με τη διαδοχή επί ακίνητης περιουσίας, ωστόσο η πιθανότερη εκδοχή είναι ότι εφαρμόζεται το δίκαιο του τόπου όπου βρίσκεται το ακίνητο (*lex situs*), το οποίο

πιθανότατα καθορίζει και την ικανότητα του κληρονόμου να αποδεχθεί κληροδοσία με την οποία καταλείπεται ακίνητη περιουσία.

Σύμφωνα με τον νόμο του 1963 για τις διαθήκες (Wills Act 1963), και εφόσον ο κληρονομούμενος απεβίωσε μετά την 1η Ιανουαρίου 1964, η διαθήκη είναι τυπικά έγκυρη (π.χ. έχει συμπράξει ο ορθός αριθμός μαρτύρων), εφόσον είναι σύμφωνη με ένα από τα κάτωθι δίκαια: το δίκαιο του τόπου στον οποίο συντάχθηκε η διαθήκη (συνήθως του τόπου υπογραφής και μαρτυρίας) κατά τον χρόνο της σύνταξης το δίκαιο της μόνιμης ή της συνήθους κατοικίας του διαθέτη ή της ιθαγένειάς του κατά τον χρόνο σύνταξης της διαθήκης το δίκαιο της μόνιμης ή της συνήθους κατοικίας του διαθέτη ή της ιθαγένειάς του κατά τον χρόνο του θανάτου. Μια διαθήκη είναι επίσης τυπικά έγκυρη ως προς την επαγωγή ακίνητης περιουσίας εφόσον συνάδει με την εσωτερική νομοθεσία της χώρας στην οποία βρίσκεται το ακίνητο (αποκλειομένης, επομένως, της εφαρμογής της παραπομπής, παρά το γεγονός ότι η περίπτωση αυτή αφορά ακίνητα περιουσιακά στοιχεία).

Η διαθήκη με την οποία καταλείπεται κινητή περιουσία είναι από ουσιαστική άποψη έγκυρη (π.χ. όσον αφορά τα όρια του ποσού που μπορεί να μεταβιβαστεί με διαθήκη), εφόσον είναι σύμφωνη με το δίκαιο της κατοικίας του διαθέτη κατά τον χρόνο του θανάτου η διαθήκη με την οποία καταλείπεται ακίνητη περιουσία είναι από ουσιαστική άποψη έγκυρη εφόσον είναι σύμφωνη με το δίκαιο της χώρας στην οποία βρίσκεται το ακίνητο, δηλαδή εφαρμόζεται η *lex situs* ανεξαρτήτως του εγχώριου νομικού συστήματος.

Η διαθήκη ερμηνεύεται σύμφωνα με το δίκαιο το οποίο είχε κατά νου ο διαθέτης, το οποίο τεκμαίρεται ότι είναι το δίκαιο του τόπου κατοικίας του κατά την ημερομηνία της διαθήκης. Το τεκμήριο αυτό αφορά το εκ πρώτης όψεως βάσιμο του σχετικού ισχυρισμού και μπορεί να ανατραπεί εάν προσκομιστούν στοιχεία που αποδεικνύουν ότι ήταν πρόδηλη η πρόθεση και η επιθυμία του διαθέτη η διαθήκη του να ερμηνευθεί βάσει άλλου νομικού συστήματος. Όσον αφορά την ακίνητη περιουσία, ενδέχεται να υπάρχει ένας ακόμη περιορισμός, σύμφωνα με τον οποίο εάν το δικαίωμα που προσπορίζεται βάσει αυτής της ερμηνείας δεν επιτρέπεται να συσταθεί ή δεν αναγνωρίζεται από το δίκαιο του τόπου όπου βρίσκεται το ακίνητο (*lex situs*), τότε υπερισχύει το δίκαιο αυτό.

Εάν προβληθεί ισχυρισμός περί ανάκλησης της διαθήκης, το κύρος της ανάκλησης καθορίζεται με βάση το δίκαιο της κατοικίας του διαθέτη κατά τον χρόνο της προβαλλόμενης ανάκλησης (θα πρέπει να σημειωθεί ότι σύμφωνα με το αγγλικό δίκαιο, εφόσον είναι εφαρμοστέο, η σύναψη γάμου επιφέρει την ανάκληση διαθήκης, εκτός εάν αποδειχθεί ότι η διαθήκη είχε συνταχθεί λαμβανομένου υπόψη ειδικά του επικείμενου γάμου). Ωστόσο, εάν προβληθεί ο ισχυρισμός ότι η ανάκληση έγινε με μεταγενέστερη διαθήκη (και όχι, για παράδειγμα, με υλική καταστροφή της διαθήκης), το ζήτημα εάν αυτή η δεύτερη διαθήκη ανακαλεί την προγενέστερη καθορίζεται από το δίκαιο που διέπει το τυπικό κύρος της δεύτερης διαθήκης. Σε περίπτωση που δεν είναι σαφές αν η δεύτερη διαθήκη ανακαλεί την προγενέστερη διαθήκη, το ζήτημα της ερμηνείας καθορίζεται από το δίκαιο που είχε κατά νου ο διαθέτης, το οποίο τεκμαίρεται ότι είναι το δίκαιο του τόπου κατοικίας του κατά την ημερομηνία σύνταξης της δεύτερης διαθήκης.

3.8 Ακίνητη περιουσία

Οι υποθέσεις που αφορούν περιουσιακά στοιχεία χωρίζονται σε υποθέσεις που αφορούν κινητά και ακίνητα περιουσιακά στοιχεία ο χαρακτηρισμός ενός πράγματος ως κινητού ή ακινήτου διέπεται από το δίκαιο του τόπου στο οποίο βρίσκεται το πράγμα.

Στην περίπτωση ακινήτου, εφαρμοστέο είναι το δίκαιο του τόπου στον οποίο βρίσκεται το ακίνητο, ενώ εφαρμόζεται και η παραπομπή. Αυτό αφορά όλα τα ζητήματα της σχετικής συναλλαγής, συμπεριλαμβανομένων της ικανότητας, του τύπου και του ουσιαστικού κύρους. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι ασφαλώς γίνεται διάκριση μεταξύ της πράξης μεταβίβασης γης ή άλλων ακινήτων και της σύμβασης που διέπει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών σε σχέση με την εν λόγω μεταβίβαση —η δικαιοπραξία αυτή διέπεται από διαφορετικούς κανόνες για το εφαρμοστέο δίκαιο (ειδικότερα, από τον κανονισμό Ρώμη I).

Όσον αφορά τα ζητήματα κυριότητας (σε αντιδιαστολή με τα εκ της σύμβασης ανακύπτοντα ζητήματα) που αφορούν τη μεταβίβαση ενσώματων κινητών πραγμάτων, κατά κανόνα εφαρμοστέο είναι το δίκαιο του τόπου στον οποίο βρισκόταν το εν λόγω πράγμα κατά τον χρόνο επέλευσης του γεγονότος βάσει του οποίου προβάλλεται ότι μεταβιβάστηκε η κυριότητα επ' αυτού. Δεν είναι σαφές αν σε αυτήν την περίπτωση εφαρμόζεται η παραπομπή, ωστόσο από την επισκόπηση της νομολογίας των πρωτοβάθμιων αγγλικών δικαστηρίων προκύπτει το γενικό συμπέρασμα ότι δεν εφαρμόζεται. Τίτλος κυριότητας επί ενσώματου περιουσιακού στοιχείου που αποκτήθηκε σύμφωνα με αυτόν τον γενικό κανόνα αναγνωρίζεται ως έγκυρος στην Αγγλία εφόσον στη συνέχεια το κινητό πράγμα απομακρύνθηκε από τη χώρα στην οποία βρισκόταν κατά τον

χρόνο απόκτησης της κυριότητας, εκτός εάν και έως ότου ο τίτλος κυριότητας υποκατασταθεί από νέο τίτλο ο οποίος αποκτήθηκε σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας στην οποία μεταφέρθηκε το κινητό πράγμα. Ο γενικός αυτός κανόνας για την ενσώματη κινητή περιουσία υπόκειται σε ειδική εξαίρεση η οποία αφορά την περίπτωση στην οποία το πράγμα βρίσκεται υπό διαμετακόμιση και τα μέρη δεν γνωρίζουν τον τόπο στον οποίο αυτό βρίσκεται ή ο τόπος αυτός είναι προσωρινός σε αυτές τις περιπτώσεις, η μεταβίβαση που είναι έγκυρη βάσει του εφαρμοστέου στη μεταβίβαση δικαίου παράγει αποτελέσματα στην Αγγλία.

Στην περίπτωση εκχώρησης άυλης κινητής περιουσίας, όταν η σχέση μεταξύ εκχωρητή και εκδοχέα είναι συμβατική (όπως συμβαίνει κατά κανόνα στην περίπτωση χρεών) και το ζήτημα αφορά μόνο το κύρος και την ισχύ της εκχώρησης, εφαρμόζεται ο κανονισμός Ρώμη Ι.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι είναι δύσκολο να γίνει συνοπτική παρουσίαση των κανόνων σύγκρουσης νόμων που αφορούν την εκχώρηση και τη μεταβίβαση άυλων περιουσιακών στοιχείων και δεν υπάρχει ένας μοναδικός κανόνας σύγκρουσης νόμων που να καλύπτει όλες αυτές τις περιπτώσεις, ιδίως επειδή στην κατηγορία των άυλων περιουσιακών στοιχείων εμπίπτει εξαιρετικά ευρύ φάσμα δικαιωμάτων, εκ των οποίων ορισμένα δεν είναι συμβατικής προέλευσης. Σε υποθέσεις που αφορούν άυλη κινητή περιουσία συνιστάται να αναζητούνται εξειδικευμένες συμβουλές.

3.9 Αφερεγγυότητα

Το Ηνωμένο Βασίλειο δεσμεύεται από τον κανονισμό αριθ. 1346/2000 του Συμβουλίου περί διαδικασιών αφερεγγυότητας, ο οποίος ορίζει, μεταξύ άλλων, τους κανόνες που ισχύουν σε διαδικασίες που περιλαμβάνουν την πλήρη ή μερική εκποίηση της περιουσίας του οφειλέτη και τον διορισμό εκκαθαριστή, στις περιπτώσεις όπου ο τόπος βασικών συμφερόντων του οφειλέτη βρίσκεται σε κράτος μέλος της ΕΕ (με εξαίρεση τη Δανία). Εάν το Ανώτερο Δικαστήριο (High Court) της Βόρειας Ιρλανδίας έχει διεθνή δικαιοδοσία (η οποία στοιχειοθετείται σε περίπτωση που το κέντρο των κύριων συμφερόντων του οφειλέτη —το οποίο τεκμαίρεται ότι είναι ο τόπος της καταστατικής του έδρας— βρίσκεται στη Βόρεια Ιρλανδία), εφαρμόζεται το δίκαιο της Βόρειας Ιρλανδίας.

Στις υποθέσεις που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αριθ. 1346/2000, εφαρμόζεται το δίκαιο της Βόρειας Ιρλανδίας εφόσον τα δικαστήρια της Βόρειας Ιρλανδίας έχουν διεθνή δικαιοδοσία (η οποία στοιχειοθετείται όταν η εταιρεία είναι καταχωρισμένη στη Βόρεια Ιρλανδία ή αν υπάρχουν πρόσωπα στη Βόρεια Ιρλανδία που θα επωφελοούνταν από την εκκαθάριση και το επιληφθέν δικαστήριο δεν έχει βάσιμους λόγους να κηρύξει εαυτό αναρμόδιο).

■ Τελευταία επικαιροποίηση: 08/06/2021

Την έκδοση αυτής της σελίδας στην εθνική γλώσσα διαχειρίζεται ο αντίστοιχος αρμόδιος επαφής του ΕΔΔ. Οι μεταφράσεις έχουν γίνει από την αρμόδια υπηρεσία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Οι τυχόν αλλαγές που επιφέρει η αρμόδια εθνική αρχή στο πρωτότυπο ενδέχεται να μην έχουν περιληφθεί ακόμα στις μεταφράσεις. Η Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Δικαστικό Δίκτυο δεν αναλαμβάνουν καμία απολύτως ευθύνη όσον αφορά πληροφορίες ή δεδομένα που περιέχονται ή αναφέρονται στο παρόν έγγραφο. Βλ. την ανακοίνωση νομικού περιεχομένου για τους κανόνες πνευματικής ιδιοκτησίας που ισχύουν στο κράτος μέλος που είναι αρμόδιο για την παρούσα σελίδα